

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opera

Agobardus <Lugdunensis>

Parisiis, 1666

Liber de baptismo Iudaïcorum mancipiorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14678

Deuter. 30.

dire quod in ea scriptum est: *Juxta est verbum valde in ore tuo, & in corde tuo, ut facias illud.* quod Apostolus sic exponit: *Hoc est verbum fidei quod predicamus. Quoniam si confessus fueris in ore tuo Dominum Iesum, & credideris in corde tuo quod Deus eum suscitavit à mortuis, salvus eris. Corde enim creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem.*

Rom. 10.

Matth. 24.

XXVII. Breviter ergo ista à nobis perstricta sint. Nam & cedendum est majoribus, subtilioribus, ac facundioribus, quibus per facile est altiora & occultiora hujus rei pandere. quod jam jamque fieri oportet, frigescente multorum caritate, abundante ubique iniquitate, incredulorum convalescente improbitate, Antichristi fallacia adpropinquante. Atque utinam juberet religiosissimi Imperatoris industria alicui de suis ut colligeret omnia quæ à Magistris Ecclesiarum in Scripturis sanctis de Antichristo intelligenda, vel exposita, vel signata sunt. Valeret profectò ad cautelam fidei, ad erectionem spei, ad roborandam & commendandam dulcedinem dilectionis Christi. Amen.

CONSULTATIO ET SUPPLICATIO
Agobardi Episcopi ad Proceres
Palatij, De baptismo Judaicorum
mancipiorum.

REVERENDISSIMIS ac beatissimis
Domnis & Dominis & Patribus sanctis
Adalardo, Vvalæ, & Helisacharo. Nuper

cùm à Palatio tempus redeundi nobis jam fuisset indultum, suavissima dilectio vestra sedit, & audivit me mussitantem potiùs quàm loquentem contra eos qui querelas Iudæorum astruebant. Cùmque audita fuissent à vobis & modificata quæ dicebantur altrinsecus, surrexistis, & ego post vos. Vos ingressi estis in conspectu Principis. ego steti ante ostium. Post paululum fecistis ut ingrederer. Sed nihil audivi, nisi absolutionem discedendi. Quid tamen vos dixeritis clementissimo Principi præfata de causa, qualiterque acceperit, quidve responderit, non audivi. Ad vos postea non accessi, præpediente pudore ignavo, & molestia fatigante me: quæ mihi utique accessit, non tam ex involutione rerum, quàm ex ignobilitate mentis. Quamobrem recessi turbatus, arripui iter incertus, perveni domum confusus, resedi afflictus. Causas verò hujus afflictionis scriberem. Sed timeo mansuetudini vestræ laborem ingerere. Portitor tamen harum litterarum potest vobis edicere, si patitur longanimitas vestra. Aliqua sanè, quæ silenda non puto, propter quæ mihi & ad fidissimam paternitatem vestram dirigo, innotescito prudentiæ vestræ. Primùm, quod summo pere mihi necesse est scire, & ut existimo, etiam omnibus, ut dare dignemini consilium, quod divino congruat operi, quid faciendum sit de mancipiis Iudæorum Ethnicis, quæ illi comparaverunt, & nutriti apud illos, inter nos discunt linguam nostram. Audiunt de fide, vident celebrationes solemnitatum; & per hæc compunguntur ad amorem Christianitatis, & desiderant fieri in corpore Ecclesiæ, membra Christi; &

confugiunt ad Ecclesiam, baptismum postulantes: Vtrum videlicet debeamus illis hoc abnegare, an præbere, ubi possumus. De qua re ego quidem talem teneo rationem. Omnem profectò hominem creaturam Dei esse, & in unoquoque homine, quamvis seruo, majorem portionem habere Dominum Deum, qui in utero creavit, ad lucem hujus vitæ produxit, concessam vitam custodivit, sanitatem servavit, quam illum qui viginti aut triginta solidis datis, fruitur corporis ejus servitio. Nec est qui dubitet quòd unusquisque servus, membrorum corporis opera carnali domino debens, mentis religionem soli debeat creatori. Propter quod omnes sancti prædicatores, socij Apostolorum, docentes omnes Gentes & baptizantes, non expectaverunt dominorum carnalium licentiam, ut servos baptizarent, quasi non eos oporteret baptizari, nisi eis permittentibus; sed scientes, & prædicantes, quòd servi & domini unum habeant Dominum Deum in cælis, omnes baptizaverunt, omnes in uno corpore redegerunt, omnésque fratres & filios Dei esse docuerunt, ita tamen ut unusquisque in quo vocatus est, in hoc permaneret, non studio, sed necessitate, sed & si qui possent liberi fieri magis uterentur. In promptu est etiam ratione colligere, si qui Ethnicorum ad Christum fugiunt, & non recolligimus, sed repudiamus propter carnales dominos, esse impium & crudele, cum humanæ animæ nullus esse possit dominus, nisi conditor. Sed & illud putamus esse considerandum, quia si religiosus Imperator adversus Gentes, quæ a Christi nomine alienæ sunt, arma movet, &

Coloss. 4.

1. Corint. 7.

DE BAPTISMO IVD. MANCIPIOR. 101
victor effectus, subicit eos Christo & sociat reli-
gioni, opus est pietatis & laude dignum; quo-
modo negligendum est, si inter subjectos tales
existant qui desiderent baptismum. Neque hoc
dicimus ut Iudæi perdant pretia quæ in talibus
dederunt; sed quia offerimus pretia secundum
statuta priorum; & illi non recipiunt, putantes
sibi favere magistratus Palatij, & melius illis
cupere quam ceteris qui supradicta asserunt.
Hæc sunt de quibus precamur vestrum confi-
lium aut jussionem per vos Domini Imperato-
ris. Quod utique necesse non esset, si ille qui
magister est Iudæorum ita attenderet ut vos ei
faciendum dixistis. Nam si secundum vestram
jussionem ille consideraret fideliter ministerium
nostrum, sicut nos ei honorem exhibere volu-
mus in ministerio suo, nulla esset necessitas in-
juriam facere interrogando, nisi propter aug-
mentum doctrinæ. Ceterum de causis Iudæo-
rum non esset ulla contentio, aut discordia, si ille
rationabiliter agere voluisset. Nunc autem fa-
cite nobiscum secundum caritatem quam diffu-
dit Spiritus sanctus in cordibus vestris, & adhi-
bere consolationem servo vestro; quia sub mag-
no timore diversis anxietatibus torqueor. Si
enim petentibus baptismum Iudæis aut servis
eorum negamus, timeo damnationem divinam;
si damus, timeo offensionem humanam, & tam
infestas læsiones domus nostræ. De quibus læ-
sionibus & discordiis, quia in his litterulis scri-
bere indignum duxi, parvum breviculum pie-
tati vestræ direxi, per quem cognoscere valea-
tis quæ sint. Neque dignetur felix mansuetudo
vestra mihi irasci; quia importunus vobis existo

102 S. AGOBARDI EPISTOLA
talia flagitando; sed considerate quia causa est
Ecclesiae, ratio fidei, & opus divinum. Insuper
& mihi omnis fiducia in vestra sanctitate. Et
idcirco assumite sanctum laborem propter æter-
nam retributionem, & adjuvate Ecclesiam no-
stram, opem ferendo, & instruendo, quoniam
debitores estis propter multitudinem fiducia
quam habet in vobis.

*EPISTOLA EIVSDEM
exhortatoria ad Nibridium Episcopum
Narbonensem, de cavendo convictu &
societate Iudaica.*

BEATISSIMO Patri Nibridio Agobardus
in Deo Patre & Domino Iesu sempiternam
salutem. Si locorum vicinitas & rerum tran-
quillitas fineret, vellem quidem frequentius
cùm paternitate vestra os ad os loqui, & sive in
privatis seu in publicis necessitatibus, consilio
semper vestræ sanctitatis institui. Sed quoniam
prohibent interjacentium spatia longinqua ter-
rarum, quod verbis nequeo, litteris molior
adimplere; meam vobis immo Ecclesiae Dei
non minimam necessitatem in notitiam perfe-
rens, & in quibus ipse parum fortis invenior,
virtutis vestræ præsidio, quasi scuto validissimo
& muro inexpugnabili, desiderans communiri.
Sciat itaque paternitatis vestræ reverenda cari-
tatis me anno præsentis, dum parœchiæ nostræ
populos debita sollicitudine circumirem, & si
qua in his depravata videbantur, pro viribus